

GUD OG FANDEN

sognepræst og ph.d.
**KATHRINE
LILLEØR**

Menighedsrod

Den fikser jeg! Sådan må kirkeministeren have tænkt, da han, endnu inden hans udnævnelse var tør, krævede, at der bør komme orden på forholdet mellem stat og kirke. En kommission blev sammensat, så de, der ellers nødig sidder til bords med hinanden, blev tvunget til at indordne sig under samme mødeindkaldelse. Ud sendte kommissionen derpå et oplæg med tre modeller: En model, hvor intet ændres (stort set), en model, hvor man sammensætter et kirkeråd af udvalgte menighedsrådsmedlemmer plus nogle flere, der får en del magt og indskrænker kirkeministerens/Folketingets magt, og endnu en model, hvor man får endnu mere kirkeråd og endnu mindre minister og folketing. Menighedsråd, nævn, råd, foreninger og kirkespidser skulle sende høringsvar inden 31. oktober. Hvor svært kan det være?

Uhyggelig mange menighedsråd har ikke et folkeligt mandat, der kommer i nærheden af folketingspolitikernes – og kirkeministerens.

RIGTIG MEGET SVÆRT. Tag nu bare Landsforeningen af Menighedsråd, samtlige ca. 1.800 menighedsråds interesseorganisation. Landsforeningen blev også af ministeren bedt om et høringssvar. Foreningen, der i stigende grad føler sig som arbejdsgiverforening, har tilsyneladende ikke et øjeblik overvejet at klappe i, men man har svaret, at man ikke finder modellerne optimale, men man går ind for et kirkeråd af en art. Især hvis man selv får en plads i rådet. (Det sidste er min tilføjelse. For i det kirkelige er det gerne dem, der kan regne med en plads i et kirkeråd, som går ind for det.) Ret pinligt for Landsforeningen er det imidlertid kommet frem, at medlemmerne mener noget helt andet. Faktisk det modsatte. Lidt under en tredjedel af menighedsrådene har svaret,

og kun 32 procent af de indsendte høringsvar ønsker et kirkeråd af en slags. Men det har ikke gjort Landsforeningens næstformand Carsten Bøgh Pedersen i dårligt humør. Han har forklaret den måbende presse, at han er sikker på, at alle, der ikke har svaret, mener det samme som Landsforeningen. Flot. Intet hekseri, kun behændighed.

DEN SLAGS BEHÆNDIGHED mestrer den største samlede forening for de Grundtvigske Valg- og Frimenigheder, Grundtvigs Forum også. Her har man også sendt et kirkerådspositivt svar til ministeren. (Selvfølgelig. Det vil være meget naturligt, at et medlem af Grundtvigs Forum bestyrelse får plads i et kirkeråd.) Også her har vrede medlemmer protesteret, fordi man ikke mener det samme. Fortsæt selv. Listen af kirkelige foreninger, der mener ét, skønt medlemmerne mener noget andet, slutter naturligvis ikke her. Ligesom listen af menighedsråd, der mener noget andet end menigheden, er endnu længere. For slet ikke at tale om, at menighedsråd, der mener noget andet end folk i sognet i almindelighed er, nå ja, utallige. En afstand opstået over tid mellem folk og menighedsråd, fordi så få stemmer til menighedsrådsvalgene. Uhyggelig mange menighedsråd har ikke et folkeligt mandat, der kommer i nærheden af folketingspolitikernes – og kirkeministerens.

SCHYSS! DET TALER vi ikke om i det kirkelige. Vi vil meget hellere tale om, hvordan vi indskrænker Folketingets og ministerens magt. Men så lad mig da hviske det: Hvordan kan det føre til noget godt at give kirkelige foreninger og menighedsrødder uden folkeligt mandat endnu mere magt over folkets egen kirke?

Der var én, der var to...

Alle kender børnesangen om de ti små cyklister eller subsidiært ti kinesere på Højbro Plads for nu ikke at forbigå Agatha Christie's »Ten little niggerboys«, men de fleste blev først klar over, hvem udviklingsminister Christian Friis Bach var, da den noble mand gik af. Ligesom man med Storm P.s Perikles kan konstatere, at en Grøn Tuborg smager bedst hver gang, kan man konstatere, at aldrig er en minister så populær, som når han går af. Først gik Uffe Elbæk, så gik Christian Friis Bach. Der var én, der var to. Hvornår bliver der tre? Ufatteligt, at den eneste rigtige forbryder, energi- og klimaminister Martin Lidegaard, som både har vildledt Folketinget, er ansvarlig for lovsjuk og koster skatteyderne milliarder af kroner, stadig bliver siddende. Han vil åbenbart ikke være populær. Derimod må vi anmode statsministeren og Margrethe Vestager, dette geni til at finde ministeremner, om at tænke på, at der også skal skrives sommerrevyer fremadrettet, dvs. i fremtiden. Derfor bør de holde deres hånd over kirkeminister Manu Sareen. Han er guld værd.

/Claes Kastholm Hansen

Hyp-hyp!

Et kommunistisk spøgelse har tilsyneladende taget ophold i København. Mens resten af landet forsøger at begribe, at hver femte københavner stemmer på et revolutionært kommunistisk parti, glæder Enhedslisten sig til at lege borgmester. Morten Kabel (EL) har sat sig på teknik- og miljøposten, så nu skal bilerne ud af byen (og helst også resten af verden).

Det varsler måske syv gode år for de gående, cyklende, skateboardende og rulleskøjtende. Men måske er der endnu en gevinst at hente i den forestående kommunistiske trafikpolitik: Når krigen mod bilerne er vundet, kan nye (gamle) transportmidler se dagens lys. Hestevognen kunne få en renaissance – blot uden heste, da de endnu ingen overenskomst har. Vi glæder os allerede til at se overborgmester Frank Jen-

opinion

Kig kritisk på meningsmålingerne

**AF
ERIK GAHNER LARSEN**Ph.d.-studerende
Syddansk Universitet

Der er noget paradoksalt over journalisters forhold til meningsmålinger. Jo større sandsynligheden er for, at en meningsmåling giver et misvisende billede af virkeligheden, desto mere spaltepads vil den få i medierne.

Forklaringen på dette er simpel: Journalister er glade for forandringer, og jo større forandring, en meningsmåling viser, desto større opmærksomhed vil den få. Store forandringer som én meningsmåling viser, kan dog som regel blot tilskrives den statistiske usikkerhed og altså ikke en reel forandring. Dette er paradoksalt, da journalisters ypperste opgave er at formidle viden frem for tilfældigstøj.

Et af de største emner i kølvandet på kommunalvalget har været DRs såkaldte exitprognose. Exitprognosen, der blev præsenteret flere timer før valgstederne ringede med klokkerne, ramte så forkert, at der ikke har været andet at gøre for DR end at beklage. End ikke den

Groft sagt

sens ynglingeansigt smile fra en kærre, trukket af lovformeligt aflønnede bureaukrater og overflødige kommunikationsfolk. Hyp-hyp! /Eva Selsing

Styr på Vollsmose

Retsordfører Trine Bramsen (S) lyder altid på TV som en artig elev i 9. klasse, der fremlægger en naiv projektopgave om dansk politik. Men hendes udtalelse i forbindelse med aflysningen af digteren Yahya Hassans optræden på Vollsmose Bibliotek er ikke beregnet for uskyldige skolebørn: »Politiet har ikke sagt, at de ikke kan beskytte ham.

Det skal de, og det vil de også. Men de var nervøse for, hvad der ellers ville ske af uro i Vollsmose, som de lige har fået styr på. Derfor anbefalede de kommunerne at flytte arrangementet til rådhuset.« Kendere af Joseph Hellers mesterlige krigsroman »Catch 22« (1961) vil nikke genkendende til Bramsens argument om, at det er, fordi politiet lige har fået styr på Vollsmose, at politiet har rådet kommunen til at aflyse arrangementet og flytte det til et andet sted og en anden tid. Ellers ville politiet jo igen miste kontrollen, hvilket ikke ville være til at bære. De belæste bibliotekarer har ikke tøvet med aflysningen: De kender romanens budskab om, at paradoksale argumenter, der kører i ring, er et sikkert tegn på, at lovløshed og rå vold regerer.

/Klaus Kjølner

Engells analyse

Den tidligere konservative partileder Hans Engell deler sin livsvisdom med Ekstra Bladets læsere. »Hvis jeg var Christian Friis Bach, var jeg aldrig gået frivilligt af,« fastslår Engell. Vi tror det gerne og fuldender Engells kontrafaktiske analyse: Hvis Christian Friis Bach havde været Hans Engell, ville han have kæmpet til sidste sekund for sin position og have ødelagt sit parti undervejs. Sådan er vi alle så forskellige. Til det er der kun at sige: Heldigt for Christian Friis Bach, at han ikke er Hans Engell. Det kunne være gået helt galt. Han kunne f.eks. være endt som chefredaktør på Ekstra Bladet på vej mod tjansen som politisk mandagstræner. /Edith Thingstrup

statistiske usikkerhed kunne redde exitprognosen.

Det faktum, at DRs exitprognose ramte helt forbi det nationale valgresultat, gør det selvfølgelig nemt at udtrykke en direkte kritik af samme, men skal der komme noget brugbart ud af affæren på længere sigt, må man forholde sig til især journalisters forhold til formidlingen af meningsmålinger.

Det er også her, kritikken af DRs exitprognose ikke kun, hvad angår formidlingen af den, er isoleret til DR. De fleste danske medier, herunder også nærværende avis, var hurtige til at bringe målingen videre. Hvor der allerede forelå diverse vægtede gennemsnit af meningsmålinger, altså prognoser, der bygger på flere aggregerede resultater og dermed mindre usikkerhed, som kom meget tættere på det endelige valgresultat, valgte flere aviser den yderst usandsynlige prognose.

IKKE ALLE MENINGSMÅLINGER er lige, og det, der skiller skidt fra kanel, er metode.

Tidligere undersøgelser viser dog, at journalister ikke altid formår at formidle helt essentielle informationer om

meningsmålingers kvalitet, og læserne står derfor ofte tilbage med et ringe udgangspunkt, hvis de vil vurdere kvaliteten af en meningsmåling.

Der skal være plads til meningsmålinger, der viser store udsving, men journalister skal sætte sådanne meningsmålinger i et større perspektiv, der tager de metodiske styrker og svagheder alvorligt. På kommunalvalgdagen så vi desværre, hvordan flere journalister spiste sig mætte i lavthængende frugter og rapporterede om og kommenterede den store tilbagegang for Socialdemokraterne fremfor at søge svar på, hvad det plausible bud på et valgresultat ville være.

Så længe en ny meningsmåling opfattes som værende korrekt med decimals præcision uafhængigt af metode, og hvad andre meningsmålinger viser, vil dårlige meningsmålinger få mere opmærksomhed, end de er berettiget til.

Opfordringen herfra lyder derfor, at journalister i højere grad formidler og vurderer meningsmålingernes metodiske aspekter og perspektiverer dem i forhold til den samlede trend i andre meningsmålinger. Tak.